

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Et Eventyr fra Regensen

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Et Eventyr fra Regensen", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VI*, 1905-, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg06tom-shoot-workid54296/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VI

Et Eventyr fra Regensen.

(1867).

Det var Juleaften. — Ude paa Landet laa Sneen tykt og tæt i bløde Bølgelinier hen over Jorden; den bang som Sølv dug paa de sorte Tjørne, fra hvilke af og til en Fugl fløj op, skræmmet i sin Nattero ved Lyden af Klokkespillet paa en Kane eller Slæde, der hurtigt nærmede sig Præstegaarden, hvis Vinduer lyste ved Enden af Vejen.

I Præstegaarden gik man i stille Forventning, Ungdommen var samlet i den store Havestue; man havde danset om Juletræet, man havde plukket og slukket det, man havde beundret Fætter Jakobs sindrige Idé, at anbringe en Fyrregren under Loftet i Stedet for en Mistelten, og man vilde allerede for længe siden være gaaet til Bords, hvis ikke det mærkelige, men aldeles ubestridelige Faktum var indtruffet, at Doktor Simsen endnu ikke var kommen. Dette var mere end en Mærkværdighed, det var næsten en Fremtoning, som Fætter Jakob udtrykte sig; thi i Præstegaarden hørte Doktor Simsen med til Juleaften som Juletræet, Pebernødderne, Æbleskiverne og Punchen. Utallige var derfor de Gisninger, der fremsattes i Anledning af hans Ude-

blivelse, og Fætter Jakob var allerede i Færd med en længere Fortolkning, da man ude i Gaarden hørte de samme klare Klokketoner, som havde skræmmet de enlige Fugle paa Vejen.

Det var et underligt Køretøj, der i dette Øjeblik svingede ind i Gaarden og kørte op foran Præstegaardens ærværdige, gamle Stentrappe.

Først en gul Nordbagge med en misfornøjet Rysten paa Hovedet, Klokkespil og rød Hovedtop; saa noget, der saa' ud som en højrygget gammeldags Lænestol, med en Wienervogns Kaleche foroven og et uhyre Forlæder forned, alt sammen sat paa et Par Kælker, der til Overflod endnu bar noget, der lignede en Kontorstol, og som syntes at være bestemt til Sæde for en Kusk, naar en saadan gjordes behov.

For Præstegaardens Befolkning syntes imidlertid dette Køretøj ikke at være noget nyt eller usædvanligt. Præsten knappede selv Forlæderet op, skød Kalechen tilbage og trak under hjertelige Velkomsthilsener en lille Mand ud af den højryggede Lænestol, medens Ungdommen fra Stentrappen med fuld Røst istemmede Omkvædet paa den gamle Vise: „Hurra, Hurra, jetzt ist der Doktor da!“

Det var virkelig Doktor Simsen, den længe ventede Gæst, der nu aabenbarede sig for Forsamlingen som en lille, trivelig, rødusset Mand med et klogt Ansigt og en ærværdig sort Kalot, vel at mærke, efter i Forstuen at have afført sig de forskellige Indhyllinger af Sælskinds Hue, Skindpeis og Forværks Støvler, der ved første Øjekast havde givet ham Udseendet af en Eskimo eller Nordpolsfarer. Det var let at se, at Doktor Simsen var en gammel Bekendt af Huset, og at han i det mindste for denne Aften hverken kom for Sygdoms eller Døds Skyld, saaledes jublede Ungdommen om ham, medens den i Triumf trak ham ind i Spisestuen, hvor man,

under velvalgte Ord fra Fætter Jakobs Side fik ham anbragt for Bordenden ved Siden af Præsten.

Maaltidet var endt, Fætter Jakob havde flere Gange faaet Tid til at forklare Betydningen af Fyrregrenen, samt at han havde været i England, Doktor Simsen havde praktisk bevist, at den ogsaa virkelig lod sig benytte som den bedste Mistelten, da Præsten paa en Gang spurgte: „Naa, Simsen, hvad faar vi saa paa denne hellige Juleaften? Har De Eventyret færdigt?“

„Ja, Eventyret, Eventyret, bedste Doktor Simsen!“ raabte Ungdommen i Munden paa hverandre. „De maa endeligt fortælle os Deres Eventyr.“

„Eventyret?“ gentog Simsen med den mest forundrede Mine, som om denne Anmodning var ham noget fuldstændigt nyt.

„Ja, gør Dem nu ej saa hellig,“ sagde Præsten. „De har nu i de sidste femten Aar hver Juleaften fortalt os et Eventyr, saa skulde det, saa Skam, gaa underligt til, om De ikke havde et for denne Aften.“

„Man siger, at De laver dem, naar De kører i Praksis,“ bemærkede Fætter Jakob. „De er jo Egnens største Eventyrdigter. De maa endelig fortælle os et. Da jeg var i England —“

„Naa, lad gaa!“ sagde Doktor Simsen med et fint ironisk Smil, som Fætter Jakob ikke opdagede. „Hvad vil De saa have?“

„Et rigtigt Jule-Eventyr,“ udbrød Fætter Jakob, „noget romantisk, noget fantastisk à la Dickens.“

„Ja, en Spøgelsehistorie!“ raabte den ældste af Præstens Dreng. „Saa puster vi Lysene ud og skruer Lampen ned, og saa skriger Karoline, naar Spøgelset kommer.“

„Hvor du er æket, Povell!“ bemærkede Karoline og blev blodrød. „Det har jeg kun gjort én Gang,

og det er over fem Aar siden. Nu vil jeg netop have en Spøgelsehistorie.“

„Aa nej, lad være, bedste Doktor Simsen!“ udraabte en af Veninderne fra Byen. „Fortæl os hellere noget morsomt fra Deres Ungdom, noget om Studenterne, De véd nok, det er saa yndigt.“

„Lad der være en Stump Moral i Halsen,“ bemærkede Præsten, der havde travlt med at stoppe en Pibe til sin gamle Ven og med at mikse et Glas Punch, som han satte paa det lille Bord ved Siden af Lænestolen.

„Nu vel,“ sagde Doktoren med et skælmsk Smil, „jeg skal prøve paa at tilfredsstille alle Parters Forlangende, skønt det kan falde vanskeligt nok. Jeg var inde hos Peer Nilen paa Vejen hertil; han blev i Gaar kørt over af en Vogn og fik den højre Arm brækket itu. Det mindede mig om en lille Begivenhed fra mine Studenteraar, og paa Vejen herhen satte jeg den i Stil. Vil De høre den?“

Præsten nikkede, Ungdommen havde allerede taget Sæde omkring den joviale Doktor, der, efter at have nippet til sin Punch og faaet Piben tændt, begyndte paa følgende Maade:

„Det var i mine unge Dage, det vil sige,“ lagde Doktor Simsen smilende til, „jeg var saadan en atten eller nitten Aar, da jeg havde Sølling til Manuduktør i Anatomi. Det var en udmærket Fyr, denne Sølling, altid fuld af Løjer og morsomme Indfald, og lige glad og lystig, hvad enten han sad ved Dissektionsbordet eller ved en Bolle i det gamle Akademikum.“

Han havde kun én Fejl, hvis man for Resten kunde kalde det saaledes, og det var hans umaadelige Fordring paa Præcision. Kom man blot nogle Minutter for sent, straks gnavede Sølling og blev ikke god igen den Aften; selv var han aldrig kommen for silde, i det mindste ikke ved vort Hold.

En Onsdag Aften skulde Partiet som sædvanlig samles hos mig paa Regensen præcis Klokken syv. Jeg havde i den Anledning truffet de sædvanlige storartede Forberedelser. Jeg havde laant tre Stole, — selv ejede jeg én — jeg havde faaet alle mine Piber stoppede, og jeg havde formaaet Hans til at flytte Morgentøjet fra Sofaen, hvor han med en vis Regelmæssighed altid satte det, i Stedet for at bringe det ned til Portneren. Lidt efter lidt samledes Partiet, Klokken slog syv, men til vor store Forbavselse hverken saa' eller hørte vi noget til Sølling. Klokken blev én, to, ja endog fem Minutter over syv, før vi hørte ham komme op ad Trapperne og banke sine sædvanlige to korte Slag paa Døren. Da han traadte ind, saa' han paa én Gang saa ærgerlig og forstyrret ud, at jeg uvilkaarligt udbrød: „Hvad er der i Vejen, Sølling? Man har da ikke bestjaalet Dem?“

„Jo Gu' har man saa, artig bestjaalet mig!“ raabte Sølling ærgerlig. „Det har ikke været nogen almindelig Tyv, det,“ lagde han til, medens han hængte sin Overfrakke op ved Døren.

„Hvad har De mistet?“ spurgte min Kontubernal, Nansen.

„Begge Armene paa mit ny Skelet, som jeg lige havde faaet fra Almindeligheden,“ sagde Sølling med en Mine, som om man havde taget hans sidste Hvid. „Det er en ren Vandalisme!“

Vi brast i Latter over dette besynderlige Svar, men Sølling vedblev: „Kan nu nogen forstaa det? Begge Armene borte, skaarne af lige i Skulderledet, og hvad der er det mærkeligste, det samme var Tilfældet paa mit gamle, forrøgede Skelet, som stod inde i min Garderobe — ikke mere Arme end bag paa min Haand.“

„Det var slemt,“ bemærkede jeg; „vi skulde just i Aften gennemgaa Armens Anatomi.“

„Osteologi!“ rettede Sølling alvorlig. „Tag dit Skelet frem, lille Simsen; det er ikke saa godt som mit, men vi kan altid hugge os igennem med det for i Aften.“

Jeg gik hen i Vindueskrogen, hvor jeg bag et grønt Shirtingsforhæng gemte mine anatomiske Skatte, „Museet“, som Sølling kaldte det. Men hvad skildrer min Forbavselse, da jeg vel fandt mit Skelet paa den gamle Plads og som sædvanligt prydet med Studenteruniform, Chakot, Sabel og Patrontaske, men — uden Arme.

„Hvad Pokker!“ udraabte Sølling. „Det er den samme, som har været hos mig; Armene er løsnede i Skulderledet ganske paa samme Maade. Det har du gjort, lille Simsen?“

Jeg bevidnede min fuldkomne Uskyldighed, medens jeg samtidig ærgrede mig over Mishandlingen af mit gode Skelet; men Nansen raabte: „Vent et Øjeblik, saa skal jeg hente mit her inde ved Siden af; der har ikke været en Sjæl inde i mit Værelse siden i Morges, det tør jeg frit bande paa. Vent et Øjeblik, saa skal jeg straks være her igen!“

Med disse Ord fo'r han ind i sit Værelse, men kom næsten i samme Øjeblik mærkeligt slukøret tilbage. Skelettet havde staaet paa sin Plads; men Armene var borte, stjaalne, og Skulderbaandene genemskaarne ganske paa samme Maade som hos mig.

Sagen, der i og for sig var mystisk, begyndte nu at blive alvorlig. Forgæves brød vi vore Hoveder med Gætninger og Gisninger; vi kom ikke videre derfor og endte til sidst med at sende Bud over til den anden Side af Gangen, hvor jeg vidste, at den unge Student Ravn lige havde faaet et Skelet fra Portneren paa Almindeligheden. Her viste sig imidlertid en ny Vanskelighed. Ravn var gaaet ud og havde taget Nøglen med sig. Hans kunde ikke faa Døren op, skønt den ellers var villig nok, og et

Bud, som vi sendte over paa Islændernes Gang, kom tilbage med den Besked, at Bjøvulf Skafteson havde „behandlet“ sin Kontubernal, Einar Skallefanger saaledes med det eneste Skelet, der fandtes, at der nu kun var et Par brækkede Laarben tilbage. Her var gode Raad dyre. Ingen af os kunde forstaa Sagen. Sølling skændte og bandte vekselvis, og Partiet var i Færd med at opløse sig, da vi pludselig hørte nogen komme buldrende op ad Trappen. Kort efter blev Døren revent op, og ind traadte en lang, tør Skikkelse; det var Niels Daae, en gammel Student, som dengang var godt kendt af os alle.

Han var en underlig Fyr, den samme Niels Daae, en ægte Type paa en Race, der nu næsten er forsvunden, men som ikke var saa sjælden paa min Tid. Han havde ved et besynderligt Spil af Omstændigheder, som han selv kaldte det, gennemløbet næsten alle Fakulteter, og kunde, som Trop, skaffe Attest paa, at han havde været nær ved at tage ikke én, men hele tre Eksaminer.

Han var begyndt som Teolog, men Tydningen af Arveforholdet mellem Jakob og Esau havde ført ham over i Jurisprudensen. Som Jurist var han i Anledning af en interessant Giftblandersag kommen til den Erkendelse, at det medicinske Studium var et højst nødvendigt Bifag, som det ingenlunde gik an at forsømme, og han havde derfor med en saadan Iver kastet sig over dette, at han havde glemt Juraen og nok kunde vente at faa Eksamen, naar han var fyrretyve, og Praksis i den satte Alder af et halvt Hundrede Aar.

Niels Daae tog Sagen, som vi diskuterede, meget alvorligt. „Enhver Krukke,“ sagde han, „har to Hanke, enhver Gryde to Øren, enhver Sag to Sider, undtagen denne som har tre. (Bifald) Set fra det juridiske Standpunkt, kan der ikke være nogen Tvivl om, at den hører ind under Kategorien Tyveri, eller

snarere Indbrud, eller maaske rettest Indbrudstyveri. Dog kan Sagen fremkalde en Kollision af Begreber, og derved bevirke en Begrebsforvirring, hvilket fører Tanken hen paa den medicinske Side af Sagen, der tydeligt viser, at Tyven har handlet i mental utilregnelig Tilstand, siden han kun har taget Arme, hvor han lige saa godt kunde have taget hele Skeletter. Maa han altsaa fra et juridisk Standpunkt dømmes for Tyveri eller i det mindste for ulovlig Omgang med Hiltogods, saa maa jeg fra et medicinsk Standpunkt frikende ham, fordi han har været i utilregnelig Tilstand. Her kommer altsaa to Fakulteter, rent fagmæssigt set, i Strid med hinanden, og Retten er uvis. — Men nu,“ fortsatte Niels Daae, „medicinerer jeg Sagen fra et teologisk Standpunkt op til en højere Enhed, der peger ud mod det universelle. Forsynet har nemlig i Form af en Velynder i Jylland, hvis Børn jeg har indpodet Visdommens Frugter, sendt mig to Fedegæs og to virkelige Ænder, som i Aften vil blive serverede hos Lars Mathiesen, hvorhen jeg indbyder det ærede Selskab, idet jeg i Armenes Forsvinden kun kan se Forsynets alvise Styrelse, der i sin ubegribelige Visdom modsætter sig den Visdom, der ellers vilde være trillet ud af min ærvædige Vens, Søllings, Læber.“

Daaes noget konfuse Tale blev modtagen med Latter og Bifaldsraab, og kun Sølling rejste nogle svage Indsigelser, som imidlertid hurtig kvaltes i den Strøm af Lystighed og skæmtefulde Indfald, som Daaes pludselige Komme havde frembragt.

Jeg har tidt haft Lejlighed til at gøre den Iagttagelse, at improviserede Gilder er de, der lykkes bedst, og saaledes gik det ogsaa den Aften. Niels Daae kom med Ænderne og sine bedste Indfald, Sølling sang sine bedste Viser, den joviale Lars Mathiesen fortalte sine bedste Historier, og Gildet var i fuld Gang, da vi ude fra Vejen hørte Raab

af forskellige Stemmer, derpaa et dumpt Drøn, ledsaget af en Klang af klirrende Ruder, blandet med et Par gennemtrængende Skrig.

„Nu skete der en Ulykke!“ raabte Sølling, som i et Øjeblik var ude af Døren, og det var virkelig saa. Da vi naaede Allégade, saa' vi, at et Par løbske Heste havde splintret en Vogn imod et af Træerne i Alleen, og at Kusken ved denne Lejlighed var kommen under Hjulene, som havde knust hans højre Overarm tæt oppe ved Skulderledet. I et Nu var vor lystige Gildesal forvandlet til et Lazaret. Glas og Tallerkener maatte vige Pladsen for Bind, Båndager og Forbindtaskernes blinkende Instrumenter, og vor lystige Sang afløstes af den ulykkelige Patients høje Veklager under Forbindingen. Stemningen var brudt og vilde ikke mere vende tilbage. Sølling rystede paa Hovedet og gjorde en meget betegnende Gebærde, da den ulykkelige Kusk kørt ud til Hospitalet. Hans Dom lød paa, at Armen maatte amputeres, eller rettere udtages i Skulderledet, ganske som det var sket paa Skeletterne derhjemme — „et forbandet underligt Træf,“ ytrede han til mig.

Tavse og forstemte vandrede vi hjem ad gamle Kongevej, og for første Gang saa' den ærværdige Regens sine Sønner vende hjem fra et festligt Lag, just som Vægteren i Kaunikestræde istemte sin bekendte, af Studenterne meget yndede, Variant:

Gud Fader os bevare,
De store æde de smaa!
Hans heldige Engleskare
En Skanse om dem slaa'

„Elleve!“ udbød Sølling. „Det er for tidligt at gaa i Seng og for sent til at drive noget Sted hen. Lad os gaa op til dig, smaa Simsen, og se at blive færdige med vor Lektie endnu i Aften. Du har jo

„Loders Tavler“; med dem faar vi hjælpe os, det kan knibe nok med at blive færdig til Jul. Det var da ogsaa mer end forbandet, at vi skulde mangle de Arme netop i Aften.“

„Doktoren kan ellers faa baade Arme og Ben, langt flere end Doktoren behøver,“ grinte Hans, som i samme Øjeblik traadte frem af Regensens Port, hvor han havde opfanget Søllings sidste Ord.

„Hvordan det, Hans?“ spurgte Sølling forundret.

„Ih jo,“ sagde Hans, „det kan Doktoren da saa mageligt. De har jo revet Stakitværket op ved Trinitatis Kirkegaard og gravet ned i Grunden for at sætte et nyt. Det saa' jeg selv i Dag, da jeg gik igennem Kirkegangen. Jøsses for at den Masse Menneskeben, de her har gravet op! Der er baade Arme og Ben og Hoveder med, langt flere end Doktoren behøver.“

„Ja, det kan godt hjælpe, Hans,“ svarede Sølling. „Kirkegangen bliver jo lukket Kløkken syv, og den er snart halvgaaen tolv.“

„Ja vel bliver hun det,“ grinte Hans paa ny; „men der er da ogsaa andre Maader at komme ind paa, end netop ad den. Naar Doktoren vilde gaa ind ad Porcelænsfabrikkens Port, saa kan Doktoren paa igennem Gaardene og Møllen lige op til den, de kalder fjerde Gaard, og som vender ud til Springgaden. Der er det, at de har taget Stakitværket ned, og derfra kan Doktoren saa mageligt komme ind paa Kirkegården.“

„Ja, Hans er et Geni,“ raabte Sølling forundret, „det har jeg altid sagt. Aa hør, lille Simsen, du kender jo Fabrikken ud og ind; Du kommer saa meget til Outzen derinde. Spring ind til ham og laan Nøglen til Mølleværket. Du kan sagtens hitte en eller anden Arm, som der ikke er gaaet for meget Møl i. Vær nu flink og skynd dig lidt! Saa venter vi andre paa dig deroppe.“

Jeg maa ærlig tilstaa, at jeg i dette Øjeblik ikke havde nogen synderlig Lyst til at gaa ind paa det af Sølling stillede Forslag. Jeg var i den Alder, hvor Pieteten for Døden og Graven endnu ikke saa ganske er udslukket, og det uforklarlige Træf med de røvede Arme spøgede endnu i mit Hoved.

Imidlertid frygtede jeg Søllings ironiske Ansigt og Kammeraternes drillende Latter næsten lige saa meget, og efter et Øjebliks Betsenkning gik jeg med en Mine, som om jeg blot skulde hente et Bundt Cigarer hos Urtekrammeren. Langt om længe fik jeg den gamle Portner ringet op af hans søde Ro, idet jeg foregav, at jeg havde et vigtigt Ærinde til Outzen, og derpaa styrede jeg op til denne selv, hvis Vinduer vendte ud til Kirkegaarden. Outzen var Teolog og en streng etisk Karakter; det vidste jeg meget vel, og var derfor temmelig forberedt paa, at han vilde nægte mig den Nøgle, der kunde skaffe mig Adgang til fjerde Gaard og derfra til Kirkegaarden.

Outzen tog ogsaa Sagen meget alvorligt. Han skød den bebraiske Bibel, hvori han havde læst ved min Indtrædelse, fra sig, skruede Lampen i Vejret og saa forundret paa mig, medens jeg forebragte mit Ærinde.

„Det er en syndig Gerning, du har for, kære Simsen,“ sagde han alvorligt, „og du gør bedst i at afstaa derfra. Hos mig faar du ingen Nøgle til det Brug. Gravens Fred er hellig og ukrænkelig; den bør ingen forstyrre.“

„Hvad siger du da om Graveren? Han lægger hver Dag nye døde til de gamle og lever dog lige fuldt.“

„Han gør kun sin Pligt,“ svarede Outzen rolig, „og ingen vil dadle ham derfor. Men den, der af overgivent Lune og endnu med Punchedampen i Hovedet forstyrrer Gravens Fred, med ham er det en anden Sag — han vil ikke gaa Ram forbi.“

Jeg nægter ikke, at Outzens Ord irriterede mig. At høre, at man staar i Begreb med at foretage en dristig Handling, blot fordi man er fuld og overgiven, det er en Ting, som man ikke skøtter om, navnlig naar man kun har en Sues Aar paa Bagen. Uden at svare et Ord paa hans Indvendinger, snappede jeg derfor den store, velbekendte Nøgle ned fra Dørkarmen og var i et Par Spring ude paa Trappen, idet jeg svor paa, at jeg skulde skaffe en Arm, hvad det saa skulde koste, og derved klarlig vise baade Outzen, Sølling og alle de andre, at jeg var en Fandens Fyr, ret en Karl for min Hat.

Med bankende Hjerte sneg jeg mig gennem den lange, skumle Gang, der fører forbi Levningerne af St. Klaras Kloster, ind i den saakaldte tredje Gaard. Her tog jeg en Lygte i Kuskens Kammer, tændte den, og styrede med Lygten i Haanden hen imod den mig velbekendte Mølle, hvor Kvartsen renses og males. Hvor saa' den dog underlig ud i Lygtepraasens usikre Belysning, med sine mange Tandhjul, Drev og Valser, med sine Æltemaskiner og Stampetræer, hvorunder Stenene knuses! Allerede her begyndte Modet at svigte mig, da jeg indaandede dens mugne, fugtige Luft; men jeg skød Hjertet op i Livet, pudkede Praasen og lukkede Døren til fjerde Gaard op med Nøglen, som jeg derpaa atter stak til mig. Med et Par Skridt var jeg midt i Gaarden og stod et Øjeblik efter paa Grænseskællet. Hele det høje, sorte Plankeværk var nedrevet i dets fulde Længde. Bjælker, Planker og Sparrer laa uordentligt mellem hverandre, og der var gravet dybt ned i Jorden for at danne Fodfæste til et nyt Skilleværk mellem Liv og Død. Stedets øde, uhyggelige Tomhed greb mig, og uvilkaarligt blev jeg staaende for ligesom at hærde mig mod Situationen. Det var en raakold, stormende Aften. Skyerne drev raskt og i

adsplittede Smaaasser hen under Maanen, saa at Kirkegaarden med dens hvide Kors og Ligstene snart laa i fuld, snart i dæmrende Belysning. Af og til fo'r Stormen med en buldrende, klaprende Lyd hen over Gravene, susede i de afbladede Linde, pinte sig med en sukkende Lyd gennem Busk og Stakit, klemtes inde i Huggen ved Kirken, fo'r saa hen over Kirketaget og svingede den rustne Fløj rundt med en hvinende Lyd, der ligesom skar sig gennem Øret. Jeg saa' til venstre — der kom nogle underlige, hvide Skikkelser, som syntes at bølge i Maanelyset. „Lagener!“ sagde jeg til mig selv. „Intet andet end hvide Lagener! Forbandet Uskik at tørre Tøj paa Kirkegaarden; man burde skrive en Artikel derom i „Politivennen“.“ Jeg saa' til højre, der laa en Dyrge Knogler, ikke to Skridt fra mig. Jeg nærmede mig den med Lygten i venstre Haand; famlende udstrakte jeg den højre imod den — da raslede det i Dyrgen, den sank sammen, og noget varmt og blødt strejfede min Haand. Det gav et Ryk i mig. „Rotter!“ sagde jeg til mig selv. „Kirkegaardsrotter — intet andet end fede, gamle Kirkegaardsrotter. O min Gud! Jeg er saa angst; men nej, jeg vil ikke være angst. — Det er jo latterligt — borneret — hvor Satan bliver dog den Arm af? Der er jo ikke én, der er hel.“

Med feberagtig Hast og dirrende Knæ undersøgte jeg den ene Bunke efter den anden. Lygtepraasen sitrede og flakkede for Vinden, pludseligt blæste den ud, og da Tanens hede, osende Lugt slog mig i Møde, havde jeg en Fornemmelse af, at jeg var lige ved at faa ondt. Jeg samlede mig med en Kraftanstrengelse igen, ilede nogle Skridt fremad og øjnede ved Enden af Kirkegaarden en Kiste, der, endnu næsten hel, var lagen op af Jorden og hensat under en Hængeask. Jeg nærmede mig den og saa' nu, at den var af gammeldags Form, tømret af tem-

melig svære, men allerede halvt hensmuldrede Planker, og at den bar en Metalplade med en næsten udslettet Indskrift paa Laaget. Paa det ene Hjørne havde Tidens Tand saaledes gnavet de møre Fjæle, at jeg med Anvendelse af et Brækjern med Lethed vilde kunne aabne den. Jeg saa' mig omkring — en Hakke laa henslængt paa Jorden ved Siden af et Par Spader. Jeg greb en af de sidste, stemmede Bladet ned mellem Fjælene, og med en dump, knagende Lyd skiltes Kisten i sin Sammenføjning. Med bortvendt Ansigt stak jeg Haanden ind gennem den frembragte Aabning, famlede omkring og fik fat paa Skelettets ene Arm, som jeg med et kraftigt Ryk skilte fra sin Forbindelse. Herved løsnedes Hovedet og trillede i samme Øjeblik næsten lige hen foran mine Fødder. Jeg greb det og vilde lægge det ned i Kisten igen — da saa' jeg dets tomme Øjhuler lyse med en grønlig, fosforagtig Glans, der glimtvis kom og forsvandt. En Febergysen, en næsten vanvittig Skræk betog mig i dette Øjeblik. Jeg tvang mig til at se i Vejret, og mit Blik faldt paa et enkelt oplyst Vindue i Husrækken lige overfor. Der sad et halvnøgent, sminket Fruentimmer nikkende i Halvsøvn ved en næsten udbrændt Tællepraas. Jeg saa' nedad — de tomme Øjhuler lyste endnu, men med en stærkere Glans end før. Jeg maatte have Vished, jeg maatte have en naturlig Forklaring paa dette Særsyn, ellers vilde jeg blive vanvittig af Skræk — det følte jeg. Jeg greb Hovedet paa ny, men aldrig har jeg faaet et saa overvældende Indtryk af Forkrænkelighedens Lov, som i dette Øjeblik. Hundreder af disse ækle, klamme Insekter, som man kalder Bænkebidere, myldrede ud af hver Aahning, hver Spalte paa Hovedets Overflade, og et Par af de lysende, slangelignende Tusindben, som Naturforskerne kalder Geophiler, snoede sig ud af Øjhulerne. Uvilkaarligt kom jeg til at erindre

Heines Ord, og næsten modstridende, kæmpende, som om jeg ikke længere kunde styre min egen Vilje, blev jeg tvunget til at gentage de frygtelige Linier:

»Ich seh' die Todten!
 Sie liegen unten in den schmalen Särgen,
 Die Händ' gefaltet und die Augen offen,
 Weiss das Gewandt und weiss das Angesicht,
 Und durch die Lippen kriechen gelbe Würmer.«

Næppe hørte jeg mine egne Ord, før de slog mig med Rædsel. Jeg kastede Hovedet tilbage i Kisten, satte med et Par Spring over de nærmeste Dyrger uden at give mig Tid til at medtage Lygten, fløj, som pisket af Dæmoner, gennem den mørke Mølle, hvis Kværne og Hjul jeg syntes at høre, og standede først i Fabrikkens store Gaard, hvor jeg ved Springvandet vaskede den medbragte Arm og rettede paa min derangerede Paaklædning. Derpaa stak jeg mit Bytte ind under min Kavaj, nikkede til den gamle Portner, der gnavent brummende lukkede mig ud, og traadte kort efter ind i mit Kammer med en Mine, som jeg troede fuldkommen rolig og sorgløs.

„Hvad Pokker er der i Vejen med dig, smaa Simsen?“ raabte Sølling, da han saa' mig træde ind. „Du har da ikke set Spøgelse, eller lder du maa-ske af begyndende Tømmermænd? Det var da ogsaa Fanden til Tid, du var borte! Klokken er jo næsten tolv.“

„Simsen er daarlig!“ raabte Nansen. „Giv ham et Glas Vand, før han daaner.“

„Men skænk det ikke for fuldt,“ raabte en anden. „Simsen taaler ikke ret meget i Aften.“

Nu var Turen til mig at triumfere. Rask slog jeg Kavajen til Side og lagde mit Bytte midt paa Bordet uden at sige et Ord.

„Død og Kridte!“ raabte Sølling i anatomisk Be-

gejstring. „Hvad er det for en Arm, du der har faaet fat paa? Ja, Simsen véd nok, hvad han gør. Vil I nu blot se, hvilken nydelig Pige-arm, han der har taget til Indtægt. Se blot paa den Haand! Hvor fin og hvor lille, og hvor forbandet godt konserveret. Jeg er vis paa, at den passer Handske Nummer seks. Gud maa vide, hvem der har kysset og kælet for den?“

Armen gik rundt fra Haand til Haand under almindelig Beundring, og med hvert Ord, hver Ytring, der blev sagt, steg min Afsky og min Væmmelse for mig selv. En Kvinde-arm! — Hvorledes havde denne Kvinde været? Ung og smuk rimeligvis, sine Brødres Stolthed og sine Forældres Glæde. Tidligt var hun falmet hen, kærlige Hænder havde plejet hende, sømme Tanker og fortrøstningsfuldt Haab havde vaaget ved hendes Sygeleje. Roligt og mildt var hun slumret hen, og den Fred, der havde fulgt hende i Livet, havde man stræbt at give hende med i Døden; derfor var Kisten tømret af det tunge, svære Egetræ. Og nu, denne Haand, der havde vinket saa mildt til Afsked og Farvel, der havde ydet saa mangt et kærligt Haandtryk, der havde været saa attraaet og saa savnet — den laa nu paa et Anatomibord, ombølget af Tobaksskyer, begloet af nysgerrige Blikke og gjort til Genstand for den raaeste Spot. O, min Gud, hvor var det afskyeligt!

„Hør,“ sagde Sølling, da den almindelige Begejstring havde sat sig, „den Arm vil jeg s'gu have. Naar den bliver bleget med Klorkalk og fikset lidt op med Kopalfernis, saa vil det blive et udmærket Stykke. Den tager jeg med!“

„Nej,“ raabte jeg, „det faar du ikke Lov til. Det er urigtigt af mig, at jeg har taget den fra Kirkegaarden. Jeg gaar straks tilbage og lægger den igen.“

„Nej, vil I høre!“ raabte Sølling under de andres

ustandselige Latter, „Nu bliver Simsen saagu' kadaverlyrisk i Ordets egentlige Forstand. Jeg vil have den Arm, hvad det saa skal koste.“

„Nej,“ raabte Niels Daae, „det er du slet ikke berettiget til. Den er jordfæstet og jordfundet, rent Højgodt, og vi andre har lige saa megen Ref til den, som du.“

„Ja, hver kan jo tage sin Part,“ skreg en af Partiet.

„Nej, det tillader jeg aldrig,“ raabte Sølling. „Det vilde være den skændigste Vandalisme at skille den Arm ad. Hvad Gud har sammenføjet, skal intet Menneske adskille!“ lagde han patetisk til.

„Sæt den til Auktion!“ raabte Daae, for hvem Jurisprudensen pludseligt gik op. „Stille, mine Her-
rer, „il ne faut pas rire de la morte,“ som Napoleon sagde, da han rejste fra Moskov. Jeg er Auktionsholder, og Kirkegaardsnøglen skal indtil videre agere Hammer.“

En ny Latterstorm paafulgte, da Daae med gravitetisk Værdighed tog Plads for Enden af Bordet og med snøvlede Røst og monoton Udtale opramsede: „Gøres herved vitterligt for alle, at der den fem og tyvende November, Midnat Klokken tolv præcis, paa Regensens Gang Nr. fem, uden flere Auktioners Holdelse vil blive optraabt til absolut Bortsalg en fin og fager Frøkenarm med tilhørende Inventarium af Haandrodsknogler, Mellemlaandsben, samt Fingerender i hel og forsvarlig Tilstand. Det bemærkes, at det bortsolgte maa afhentes umiddelbart efter Auktionen, saaledes som det ved Hammerslaget befindes; og gives vederhæftige Købere seks Ugers Kredit. — En dansk Skilling er buden!“

„En Mark!“ raabte Sølling haanlig.

„To!“ skreg en af Partiet.

„Fire!“ replicerede Sølling. „Det er den ærlig

værd. Byd med, Simsen! Du ser jo ud, som du sad i en Vaskeballe med levende Hundestjler.“

Jeg bød tvungent en Mark mere. Sølling drev den op til en Daler. Ingen gik højere, Kirkegaardsnøglen faldt, og Armen var Søllings.

„Vær saa god,“ sagde denne, idet han rakte mig et Markstykke, „det har du ærlig fortjent. Det er dine Haandpenge som Gravrøver. Resten skal du faa næste Gang, hvis du ikke foretrækker at stikke dem i Grisen.“

Med disse Ord svøbte Sølling Armen ind i en Avis. Alle rejste sig, og kort efter buldrede det lystige Selskab ned ad Trapperne, Regensens Port blev knaldet i, Støjen tabte sig paa Gaden, og alt blev stille som i Graven.

Det var en underlig Overgang. Ør og forstumlet stod jeg selv og betragtede det modtagne Markstykke, som jeg endelig mekanisk puttede i Vestelommen. Mine Tanker var endnu i for stærk Bevægelse, mit Sind for oprørt til at jeg kunde sove. Jeg skruede Lampen op saa højt som muligt og greb mit anatomiske Kollegium for at læse mig i Ro; men det vilde ikke lykkes — dertil var Uroen i mit Sind for stor. Pludseligt hørte jeg en Lyd som af en svingende Perpendikel. Jeg hævede Hovedet og lyttede anspændt — hverken i mit Værelse eller i Værelset ved Siden af fandtes noget Ur — men Lyden blev ved. I det samme begyndte min Lampe at sprutte, den manglede aabenbart Olie. Lige som jeg vilde rejse mig for at fylde den paa ny, faldt mit Blik paa Dørstolpen lige overfor, og ganske sagte, men rytmisk og taktfast saa' jeg Kirkegaardsnøglen, som jeg havde hængt paa Dørstolpen, bevæge sig frem og tilbage i afmaalte Svingninger. Af og til var disse nær ved at standse; men da modtog Nøglen et Slag som af en usynlig Haand, og Svingningerne blev da saa stærke, at de truede med at

drive den helt rundt. Jeg blev et Øjeblik staaende med aaben Mund og stift stirrende Øjne; men Nøglen vedblev at svinge lige saa mekanisk, som Pendulet i et Ur. Jeg følte en isende Fornemmelse trænge sig ned langs min Ryg, saa at jeg næsten krummedes tilbage, og Angestens Sved perlede paa min Pande. Endeligt kunde jeg ikke holde det længere ud. Jeg fo'r hen til Døren, greb Nøglen med begge Hænder, lagde den paa mit Skrivebord og pakkede „Loders Tavler“ samt et Par andre Foli-
anter oven paa den. Først da trak jeg Vejret igen.

Lampen var i Færd med at gaa ud, og jeg havde ingen Olie mere. Af og til blussede Flammen højt op og kastede et usikkert, flakkende Skær hen over mit Kammer. Skyggerne blev snart lange, snart korte — det var, som om de strakte sig og i usikre Skikkelser drog hen igennem Rummet. Med feberagtig Hast klædte jeg mig af, slukkede Lampen og sprang i Seng for at dræbe mine Syner.

Men her syntes de ret at vaagne til Live. Snart forekom det mig, at jeg stod paa Kirkegaarden og hørte Kirkefløjen hvine gennem Luften. Saa var jeg i Møllen; jeg saa' dens mange Drev og Tandhjul dreje sig mellem hverandre, og havde den største Møje med at undgaa dem. Saa var jeg i en uhyre lav, lang og bælgmørk Gang, hvor noget ubestemt forfulgte mig, og i den vildeste Rædsel fo'r jeg fremad, indtil jeg syntes at styrte ned i en bundløs Afgrund med en uhyre Vægt over mig. Saa fo'r jeg op af Halvsøvn, lyttede og spejdede og sank atter hen i min urolige Slummer. Pludseligt hørte jeg noget, der fra Loftet faldt ned paa min Dyne. „Surr, surr, snurr!“ klang det hen over mit Hoved. Det var en stor Spyflue, der havde holdt Vinterkvarter i mit Værelse, og som den stærke Kakkelovnsvarme havde vækket. Nu fo'r den i store Kredse rundt i mit Værelse. Snart var den nær ved mit

Øre, snart hørte jeg den i Afstand, saa kom den atter tilbage, surrede hen over mit Ansigt, snurrede hen under Loftet, stødte an mod Kakkelovnen, faldt paa Gulvet, hvor den svirrede rundt i Støvet, fo'r saa atter hen over mig — surr, surr, snurr — det var utaaleligt, ikke til at holde ud. Endeligt hørte jeg den krybe ind i et Kræmmerhus med Puddersukker, som Hans havde ladet blive liggende i Vindueskarmen; jeg sprang op, lukkede Kræmmerhuset til, men den snurrede indeni næsten værre end før. Atter gik jeg til Sengs og forsøgte at sove, men det vilde ikke gaa. Jeg begyndte at tælle; først til hundrede, saa til tusinde og endelig mærkede jeg denne synkende Fornemmelse, som danner Forløberen for den egentlige Søvn. Jeg var i en yndig Have. Guldregnen lyste, Syringerne duftede, og Æbleblomsternes fine, rosenrøde Blade flagrede som Sommerfugle gennem Luften, naar den milde Vaarvind pustede dem fra hverandre. Ved Siden af mig gik en dejlig ung Pige. Jeg kendte hende saa godt, og dog var det mig umuligt at erindre hendes Navn eller blot angive, hvorledes vi var kommen til at vandre med hinanden. Af og til stod hun stille for at beundre en tidlig udsprungen Blomst eller en spraglet Bille paa et Blad. Saa vandrede vi i fuld Tryghed videre paa de grusbelagte Gange, hvor Ribsbuskene og Stikkelsbærrene blomstrede, og hvor jeg tydelig kunde høre Biernes Summen, medens de boltrede sig i Blomsternes Klynger. Pludseligt gik en kold Trækvind gennem Haven; den unge Pige skjalv, og hendes Kinder blev blege.

„Fryser du ikke?“ sagde hun til mig. „Jeg fryser! Mærker du det ikke? Det er Døden, som kommer?“

Jeg vilde svare; men i det samme gik et nyt, stærkere isnende Viudpust gennem Haven. Bladene visnede paa Træerne, Blomsterne sænkede deres

Hoveder, og Bierne sank døde til Jorden fra Ribsbuskens Klaser.

„Den kommer!“ hviskede hun skælvende. Jeg vilde trykke hende op til mig; men det var, som om hendes Skikkelse blegnede, opløstes og stod uklart i Luften. Da jøg et tredje, endnu skarpere Vindpust igennem Haven. Løvet fløj gult og vissent i store Dynger hen ad Jorden og hvirvledes atter vildt op i Luften. De blomstrende Buske blev sorte og nøgne, Kors og Gravminder skød sig frem under de afbladede Træer — jeg var atter paa Kirkegaarden, og den rustne Kirkefløj hvinede hæst igennem Luften. Ved Siden af mig stod en stærk, malm-beslagen Egetræs Kiste med en Metalplade paa Laaget. Jeg bøjede mig ned for at læse Indskriften — da rullede pludseligt Laaget tungt til Siden, og op af Kisten hævede den unge Pige sig, som jeg havde set i Haven. Jeg vilde ile hende til Hjælp og gribe hende i mine Arme, da, o Rædsel! — saa' jeg paa de glasagtige Øjne, at det var hin faldne Kvinde, som jeg havde set nikkende ved Tællepraasen i Vinduet. Vildt slyngede hun sine Arme omkring mig og drog mig nedad mod Kisten. Vejret forgik mig, jeg skreg højt om Hjælp og — vaagnede derved.

Mit Kammer forekom mig usædvanligt oplyst, men jeg huskede, at det var Maaneskin og tænkte ikke videre derover. I øvrigt syntes mange Ting i Drømmen at finde deres naturlige Forklaring i de Omgivelser, hvorunder jeg havde sovet. Fluen snurrede endnu i Kræmmerhuset som en hel Bisværn; et af de øverste Vinduer var sprunget op, og den kolde Nattevind trængte derigennem ind i mit Kammer. Jeg sprang op for at lukke det, og først nu saa' jeg, at det stærke, hvide Lys, der fyldte mit Værelse, ikke kom fra Maanen, men ligesom straaledede ud fra Kirken lige overfor. Samtidigt dermed hørte jeg Kløkkerne ringe, først dæmpet og ligesom

langt borte, saa stærkere og stærkere, indtil de endeligt, blandede med Orgelets Brusen, som en mægtig Tonestrøm bølgede imod mine Vinduer. Jeg stirrede ud og vilde næppe tro mine egne Øjne. Husene i Landemærket var alle smaa, én Etages Bygninger med Karnap og Tagrender af Træ, der endte i udskaarne Dragehoveder. De fleste havde Svaler eller Altaner med udskaaet Tralværk, og Indgangen til dem alle dannedes af høje Stentrapper med Messing-Rækværk, hvis blankt polerede Kugler glimrede i Lysglansen. Men det, der mest forbavsede mig, var Kirken. Den laa ikke som ellers. Rundetaarn vendte ned imod Købmagergade, og Kirkens Facade med Stræbepillerne og de spidsbuede Vinduer vendte mod Regensen. Kirken var glimrende oplyst, og nu først gik det klart op for mig, at den stærke Lysning, der fyldte mit Værelse, hidrørte derovrefra. Maaløs blev jeg staaende. Klokkeklengen og Orgelets Brusen sitrede hen igennem Luften, og op ad Kirkens Midtergang saa' jeg et stort Brudetog langsomt bevæge sig hen imod Alteret. Lidt efter lidt kunde jeg skelne de enkelte Skikkelser. Alle var de i gammeldags Dragter. Damerne i Brokade og Atlask og med Perlekranse i det højt opsatte, stærkt pudrede Haar; Herrerne for det meste i Uniform med Knæbenklæder, Kaarde og Chapeaubas under Armen. Dog var det mest Bruden, der tildrog sig min Opmærksomhed. Hun var klædt i hvidt Atlask, og mellem de pudrede Lokker, som halvt skjultes af det nedfaldende Slør, slyngede sig en vissen Myrtekrans. Ved hendes Side gik Brudgommen i rød Uniform og med Stjerne paa Brystet. Langsomt nærmede de sig Alteret, hvor en gammel Mand i sort Ornat og hvid Allongeparyk ventede dem. De traadte hen til ham, og jeg kunde tydelig se, at han oplæste Ritualen af den Alterbog, han holdt i Haanden, og hvis Guldsnit funkede i Lysglansen.

En af Følget traadte frem og spændte Kaarden af Brudgommen, som derpaa rakte sin højre Haand hen imod Bruden. Hun vilde række ham sin, men i samme Øjeblik sank hun afmægtig om. Hele Følget trængte sig sammen og flokkedes om Bruden, der laa afmægtig paa Alterets Trin — da slukkedes pludseligt Lysene, Orgelklangen forstummede, og Skikkelserne flød som blege Taagemasser over i hverandre.

Ude paa Pladsen tog Lyset imidlertid til, Klokke-ringningen vedblev, og pludseligt sprang Kirkens Portal op til begge Sider, og det selv samme Brude-tog bevægede sig hen over Pladsen. Jeg vilde flygte, men det var mig ikke muligt at bevæge en Muskel. Stiv og ubevægelig maatte jeg stirre ud paa de blege, aandeagtige Skikkelser, der rykkede mig nærmere og nærmere. Først kom Præsten, saa Brudgommen med Bruden, og idet den sidste hævede sine Øjne i Vejret og fæstede Blikket paa mig, saa' jeg, at det var den unge Pige fra Haven. Der var noget saa smerteligt, saa vemodigt og bønligt bedende i dette Blik, at jeg næsten ikke kunde holde det ud; men aldrig kan jeg skildre den rystende Fornemmelse, der gennemfo'r mig, da jeg pludseligt opdagede, at det højre Ærme paa hendes hvide Atlaskes Kjole hang tomt og slapt ned.

En isnende Skræk betog mig. Jeg følte, at Skaren havde et Hverv. Jeg vidste, at den vilde komme og kræve mig til Regnskab, skønt Regensens favnetykke Mure laa mellem den og mig. Rystende blev jeg staaende, indtil det sidste Par var forsvundet fra Pladsen, da hørte jeg Regensens Klokke lyde — ikke som ellers med en munter, fornøjelig Klang, men med en underlig hæst, tør og sprukken Lyd, og lidt efter knagede Porten paa sine Hængsler. Jeg vendte mig om imod Døren. Jeg vidste, at den var lukket, og dog vidste jeg, at det ikke vilde

hjælpe; at de vilde trænge igennem, selv om der var lagt en Jærnmur mellem dem og mig. Underligt glitrede og susede det frem gennem Luften, snart som Silke og Atlask, der stødte an mod Trappernes Trin og Dørenes Karme, snart som det tørre, raslende Siv, naar Vinterstormen sukker igennem det. Nærmere og nærmere kom de rædselsfulde Skikkelser. Døren gik ikke op, men det var, som om Murene var bløde Taager for de truende Aander, som om der for dem intet fast, intet uigennemtrængeligt gaves. Tættere og tættere stimlede de sammen om mig med mørke, truende Miner, smallere og smallere blev Pladsen mellem dem og mig, mere og mere trængtes jeg ind i min Krog, indtil jeg næsten havde dem som en Byrde paa mit Bryst, som en knugende Fornemmelse paa hvert enkelt Punkt af mit Legeme. Endeligt syntes der ikke at kunne være flere i Rummet. De Atlaskes og Silkes Kjoler glitrede og gnitrede ikke længere omkring mig; der blev en Dødsstilhed, under hvilken jeg saa' den gamle Præst træde frem imod mig med Alterbogen i Haanden.

„Hvad vil du?“ hørte jeg det sige inden i mig selv. Jeg følte, at jeg bevægede Læberne; men det var mig ikke muligt at frembringe nogen Lyd med dem. Den gamle maatte imidlertid kunne høre mine Tanker; thi han hævede Haanden og sagde med en forunderlig dyb og dog klangløs Stemme: „Graven er hellig og ukrænkelig! De dødes Fred bør ingen forstyrre.“

„Hellig og ukrænkelig!“ klang det gennem Skaren, som naar et usikkert Ekko taber sig mellem Træernes Stammer.

Jeg var forfærdet i mit inderste, Jeg følte en uimodstaaelig Trang, den mest brændende Lyst til at falde paa Knæ og trygle om Naade og Tilgivelse; men det var, som om der paa min Tunge sad en

gækkende Dæmon, der tvang mig til at svare: „Saa sker Graveren en Ulykke! Han lægger hver Dag nye døde til de gamle, og lever dog lige glad for det.“

„Han gør kun sin Pligt,“ svarede Aanden, „og ingen vil dadle ham derfor; men den, som i Livets Overmod krænker Gravens Fred, han skal ikke gaa Ram forbi.“

„Han skal ikke gaa Ram forbi!“ klang det atter fra Skaren med Røster, som naar den susende Efteraarsvind jager de gulnede Blade hen over Jorden.

„Hvad vil I? Hvad fordrer I?“ raabte jeg i Dødsangestens højeste Fortvivlelse.

„Giv Graven tilbage, hvad Gravens er!“ lød atter den samme, dybe Røst.

„Giv Graven tilbage, hvad Gravens er!“ klang det atter fra Skaren, der paa ny truende stimlede sammen om mig.

„Det er umuligt! Jeg kan det ikke, jeg har solgt den, solgt den ved Auktion!“ raabte jeg fortvivlet.

„Den var jordfæstet og jordfundet. Fem Mark og otte Skilling! Ingen højere? Armen er Søllings!“

Der gik et Skrig, et hvinende Hævnens og Fortvivlelsens Skrig gennem Skaren. Som klamme Taa-ger strømmede de ind over mig og knugede mig med en Magt, som om jeg skulde kvæles. Det funk- lede og glimtede for mine Øjne, og jeg hørte et tungt, dumpt Brag, medens jeg brødes med disse Skikkelser, der intet materielt Holdepunkt frembød. Aldeles ude af mig selv stødte jeg Vinduet op, og idet jeg gjorde en Anstrengelse for at springe ud paa Gaden, raabte jeg i Fortvivlelsens højeste Ræd- sel: „Hjælp! Mord! Man myrder mig!“

Genlyden af min egen Stemme, der endnu klang gennem mit Værelse, fik mig til at vaagne. Jeg sad i bar Skjorte i Vindueskarmen med det ene Ben halvt udenfor og holdt mig med begge Hænder

krampagtigt fast i Vinduesposten. Nede paa Gaden stod Vægteren i Træsko, med Morgenstjerne og Kabuds, og stirrede forbavset paa mig, medens lette Taageskyer, Nattens frygtelige Syner, som en hvidlig Damp trak bort gennem Vinduet. Udenfor laa Novembertaagen, graa og klam, og alt som den friske Morgenluft kølede mine Kinder, vendte ogsaa Besindelsen tilbage. Jeg saa' paa Vægteren. Gud vel-signe ham! Det var en rigtig haandgribelig, haandfast, materiel Vægter, og ikke et Nattens skuffende Gøglebillede. Jeg saa' paa Rundetaarn. Hvor tog det sig massivt, ærværdigt og uflytteligt ud, som det der stod, graat i graat, i Morgentaagen! Jeg saa' over til Landemærket. Der var Lys i Bagerens Butik, og en Tørvebonde stod udenfor og bandt Muleposerne paa sine Heste. Jeg skævede halvt ængstelig ind i mit Kammer; men alt var, som det skulde være. Min højryggede Lænestol, mit vindøjede Barberspejl, min svejbenede, gamle Sofa, alt stod der — ja, selv Kræmmerhuset med Puddersukkeret laa endnu i Vinduet, og Fluen snurrede deri. Jeg følte ved mig selv, at jeg var vaagen, og at Dagen brød frem. Hurtigt hoppede jeg ned ad Vinduet og vilde atter begive mig til Sengs — da stødte min Fod paa noget skarpt og haardt. Jeg bukkede mig ned for at tage det op, famlede i Halvmørket paa Gulvet, og stødte paa en lang, tør og halvmuggen Arm, der mellem de stive Fingre holdt et sammenrullet Papir. Jeg famlede paa ny og fik fat paa et Par andre, der ligeledes havde sammenrullede Papirer stukne ind mellem Fingrene. Nu begyndte jeg at tvivle paa min Forstand. Jeg vidste, at hvad jeg havde set, var en Følge af min ophidsede Fantasi, en Drøm, der mod sin Slutning havde antaget Sansbedragets Karakter. Jeg vidste, at jeg var vaagen, at det hele havde været en Hallucination, og dog forelaa her faste og uigendrivelige Beviser paa det

modsatte. Jeg troede virkelig, at jeg var paa Vejen til at blive gal, og med feberagtig Hast aabuede jeg den første Papirsrulle. Der stod blot: „Sølling“.

Jeg greb den næste og rev den op; der stod: „Nansen“.

Endnu havde jeg Kræfter nok til at gribe og aabne den tredje; der stod: „Simsen“. I samme Øjeblik styrtede jeg bevidstløs om paa Gulvet.

Da jeg kom til mig selv igen, stod Niels Daae ved Siden af mig med en tom Vandkande, hvis Indhold endnu dryppede ned fra Sofaen, paa hvilken han havde lagt mig.

„Der, drik den!“ sagde han indsmigrende til mig, „saa kommer du nok til Hægterne igen. Det er en fortræffelig Charente Cognak; jeg tog selv en Dram først.“

Forvildet stirrede jeg omkring mig og nippede til Glasset, hvis kraftige Indhold hurtigt satte mine Livsaander i Virksomhed.

„Hvad er der sket?“ spurgte jeg med mat Stemme.

„Aa, egentlig intet af Betydning,“ svarede Niels Daae. „Du har blot været paa Veje til at tage dig selv af Dage ved en lille Kulilteforgiftning. Det er da ogsaa nogle forbandede Spjæld, der sidder paa de gamle Kakkelovne her paa Regensen. Stormen i Nat maa have slaet det i, hvis du ikke har været saa genial selv at lukke det, førend du gik til Sengs. Havde du ikke faaet det Vindue op, lille Simsen, saa havde du været saa langt paa Vejen til Himmerig, at en gammel Cognak ikke havde kaldt dig tilbage igen. Drik saa en lille en til!“

„Hvordan er du kommen herop?“ spurgte jeg, idet jeg satte mig over Ende.

„Gennem Døren paa den simpleste og naturligste Maade af Verden,“ svarede Niels Daae. „Jeg havde Vagt i Nat paa Hospitalet; men desformelst, at jeg havde drukket temmelig megen Punch hos Lars

Mathiesen, sov jeg mere end jeg vaagede, og fandt det derfor passende at skulke af henimod Morgenstunden. Da jeg saa gik hjem til Krystalgade, kom jeg forbi Regensen, og da saa' jeg din elskværdige Person sidde overskrævs i Vindueskarmen i bar Skjorte og animere Vægteren ved at raabe Brand, Gevalt, eller saadant noget. Saa lykkedes det mig endeligt at banke Jensen op dernede, og gennem hans Vindue kom jeg ind paa Regensen. Det er ogsaa en Manér at lægge sig i bar Skjorte midt paa Gulvet!"

"Hvorfra kommer de Arme dér?" spurgte jeg endnu halvt forvildet.

"Aa, Fanden i Vold med Armene!" raabte Niels Daae. "Se blot til, du kommer paa Benene. De Arme dér? Det er jo ikke andre end dem, jeg selv har skaaret af. Det var et udmærket fiffigt Indfald. Du véd jo, hvor gnaven Sølling bliver, naar man vil have ham til at høre op med en Manuduktionstime. Nu havde jeg faaet de Gæs derovrefra og vilde gerne have jer med hos Lars Mathiesen. Jeg vidste, at I skulde læse over Armens Osteologi, og saa gik jeg op til Sølling, lukkede mig ind med hans egen Nøgle, og tog Armene af hans Skeletter. Det samme gjorde jeg her paa Regensen, og dine kneb jeg, medens du var nede paa Læsestuen. Er det dig, der har været saa genial at rive dem ned ad Reolen og tage Etiketterne af dem? Jeg havde mærket dem saa kønt med smaa Papirsstrimler, for at enhver kunde faa sine tilbage."

Uden at sige et Ord klædte jeg mig paa og var snart med Daae under Armen ude i den friske, kølige Morgenluft.

I Krystalgade skiltes vi, og jeg vandrede ufortøvet op til Vestervold, hvor jeg vidste, at Sølling boede. Uden at agte paa hans gamle Værtindes Indsigelser gik jeg ind i Kammeret, hvor han endnu

sov de retfærdiges Søvn. Her tog jeg Armen, som endnu, indpakket i Papir, laa paa hans Skrivebord, lagde Markstykket i Stedet og ilede saa hurtigt, som det var mig muligt, tilbage til Kirkegaarden.

Hvor forunderligt var ikke alt forandret, da jeg paa ny betraadte dens Grund? Nattetaagen havde lettet og hang som glimrende Rimperler i Træernes Grene, hvor Spurvene kvidrede. Ingen af Arbejderne var endnu til Stede; alt var saa tavst, saa morgentidligt ensomt. Jeg vandrede hen til den store Hængeask og stod atter ved den svære Egetræs Kiste. Forsigtigt lod jeg mit røvede Bytte glide ned i den og bankede med nænsom Haand de rustne Søm til, just som de første Straaler af den blege Novembersol spillede hen over Kirkegaarden — først da følte jeg mig lettet.

Doktor Simsen tav og saa' sig om i Kredsen med et spørgende Blik. Udenfor klingede Klokkespillet paa den lille, isabellafarvede, hovedrystende Nordbagge, og kort efter svandt den muntre Doktor i Julenattens Taager, medens Ungdommen tavst stirrede efter ham fra Præstegaardens gamle, ærværdige Stentrappe.
